

บทนำ

ครั้งแรกที่ผมเห็นเธอ...

ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองในตอนนั้น...

สิ่งมีชีวิตแสนสวยที่เอาแต่ทอดสายตามองไปบนท้องฟ้าท่ามกลางสายลม เ गर่มไม้ และแสงแดดอันอ่อนโยน ความงดงามตรงหน้าคุณคล้ายจะเป็นความฝัน หรืออาจจะเป็นเพราะอาหารกลางวันที่ย่อยไม่ทันในกระเพาะผมกันนะถึงทำให้เกิดภาพหลอนแบบนี้

มีคำถามหลายอย่างเหลือเกินที่ผุดขึ้นมาในใจ แต่ผมก็หาคำตอบไม่ได้เลยสักอย่าง

นับตั้งแต่วันที่นั้น...ผมไม่รู้ตัวเลยว่าไฟก็สลายตา จุรวบรวมความสนใจและความรู้สึกพิเศษที่ไม่เคยมีให้ใคร ทุกอย่างถูกดึงดูไปหาเธอคนนั้น เธอทำให้วันเวลาของผมเปลี่ยนแปลงกะทันหัน...

แล้วตารางนัดหมายทุกวันก็เต็มไปด้วยชื่อของเธอ...คนเดียว...

...

...

ผมมีนัดกับนางฟ้า!

1

Medical Student

"โง่หมอ! จะลงวอร์ดศัลยกรรมแล้วเหรอ..."

เสียงแรกที่มาเปิดฉากทักทายกลายเป็นเสียงของคนที่ไม่อยากได้ยินเอาซะเลย...

บรรยากาศยามเช้าตรู่อันเป็นเวลาเริ่มภารกิจสตาร์ตวงจรชีวิตของนักศึกษาแพทย์ปีสี่อย่างผมถูกทำให้ขุ่นมัวด้วยการปรากฏตัวของชายหนุ่มรุ่นพี่ซึ่งมีดีกรีเป็นนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรม และใครต่อใครดูจะรับรู้กันทั่วว่าเขาคือ 'มือหนึ่ง' ของที่นี่เมื่อเทียบกับแพทย์คนอื่นๆ ในรุ่นเดียวกัน

"ครับ อาทิตย์หน้าก็สอบลงกองศัลย์ฯ แล้ว"

คำตอบของผมมาพร้อมกับอาการเบือนหน้าไปมองคู่สนทนาที่เดินมาในองศาตรงกันข้าม ร้างสูงเจ้าของนาม 'นายแพทย์ซอมบี้' หุดยืนอยู่ตรงหน้าผม ส่วนสูงที่ไม่ได้แตกต่างทำให้เรามองหน้ากันได้อย่างเท่าเทียม และไม่มีใครยอมใคร นั่นเพราะว่าผมกับคุณหมอคนนี้...

บางทีเราก็ไม่ได้นึกอยากจะญาติดีกันสักเท่าไร

"งั้นก็อย่าลืมเรื่องที่ผมให้คุณลับเปลี่ยนเคสใหม่ด้วยละ หวังว่าคงจะทำรายงานทันนะ"

คำพูดของคนตรงหน้าดูห่วงใยในแบบฉบับหมอรุ่นพี่ แต่พอดีผมมันเป็นพวกชอบรู้ทัน การหวังดีด้วยการเปลี่ยนเคสคนไข้กะทันหันแถมยังในเวลาโค้งสุดท้ายก่อนจะสอบแบบนี้ มันไม่มีเหตุจูงใจอะไรหรอกนอกเสียจากจะแค้นฝังหุ่นกันเป็นการส่วนตัว

"ไม่ทันก็ต้องทันแล้วละมั้ง..."

"หือ?...ว่าไงนะหมอ"

"ผมบอกว่าจะทำให้ทันแน่นอนครับ ไม่ต้องห่วง" ผมยื่นหน้ายิ้มแยมเปี่ยมไม่ตรีตอบไปทั้งที่ในใจแทบจะควมมีดผ่าตัดรอลับเขาแล้ว

"ก็ดี จะได้ไม่เสียชื่อหมออาร์ม...ทายาทเจ้าของโรงพยาบาลเอกชน

คนดั่งประจำมหาวิทยาลัย หึๆ"

ผมละเกลียดการถูกพูดใส่หน้าแบบนี้ซะมัด...

เป็นความจริงที่มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังที่เปิดสอนหลายคณะ
แห่งนี้อยู่ในการครอบครองของคุณพ่อผม ซึ่งหนึ่งในคณะยอดฮิตที่เรา
ทุ่มงบประมาณมหาศาลจนสามารถเปิดสอนได้นั้นคือหลักสูตรแพทยศาสตร์ที่ผม
'ว่าที่หม้ออาร์ม' นักศึกษาชั้นปีที่สี่กำลังเรียนอยู่ เมื่อมีคณะแพทยศาสตร์
เป็นของตัวเองได้ โรงพยาบาลเอกชนขนาดใหญ่จึงถือกำเนิดตามมาติดๆ
เพื่อรองรับแพทย์จบใหม่ของเราเข้าทำงาน เป็นการสานต่อระบบทาง
การแพทย์ที่ครบวงจร นั่นเป็นเหตุผลที่ว่าไม่ว่าค่าเทอมที่นี้จะแพงอลังการ
แค่ไหน ในแต่ละปีก็ยังมีนักศึกษาจำนวนมากต้องการมาเรียนกับเราอยู่ดี
แต่ก็นั่นแหละ...ทุกอย่างบนโลกนี้ย่อมมีเงื่อนไข คุณสามารถเรียนหมอได้
หากว่ามีคุณสมบัติคะแนนขั้นพื้นฐานเพียงพอและต่อสู้กับคนอื่นมาได้แล้ว
เท่านั้น

ถึงพ่อผมจะยิ่งใหญ่ไฮโซขนาดไหน มันก็ไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้ผม
เข้ามาเรียนหมอได้ง่ายๆ นี่...ใช่มั๊ย...

ต่อให้เป็นทายาท เป็นลูกชายสุดที่รักเพียงคนเดียว หรือจะอะไรก็
แล้วแต่ ผมก็ต้องสอบแข่งกับชาวบ้านเขาเพื่อเข้ามาเรียนอยู่ดี ไม่ได้ใช้บาร์มี
หรือเส้นสายของใคร และไอ้หม้อหน้าลูกครั้งที่ผมไม่ถูกชะตาคนนี้ก็ไม่มี
สิทธิ์มาใช้คำพูดในเชิงดูถูกกับผม

"ขอบคุณนะครับที่ชม แต่ความดั่งของผมคงสู้รุ่นพี่ไม่ได้..."

"ผมมันก็แค่หม้อธรรมดาๆ คนหนึ่งที่พึ่งพาฝีมือตัวเองทำมาหากิน
ไม่กล้าเทียบความดั่งกับลูกชายคนเดียวของท่านผู้อำนวยการหรอก...แต่
ก็อย่างว่า..."

"..."

"ยังดังมากเท่าไรก็ยังมีคนจับตามองมากเท่านั้น ทำดีก็เสมอตัวไป
แต่วันไหนพลาดขึ้นมา..."

"ถ้าผมพลาดเมื่อไหร่ก็วิ่งไปรายงานพ่อผมได้เลย เชิญตามสบาย..."

ผมพยายามแล้ว...

ทุกคนคงเป็นพยานว่าผมพยายามจะคุยดีๆ ในฐานะรุ่นพี่รุ่นน้องกับมนุษย์รายนี้แล้วจริงๆ แต่มันไม่สำเร็จ! และตอนนี้เส้นความอดทนของผมก็ตึงจนขาดไปแล้ว เราสองคนมองหน้ากันแบบอึดอัดคริมน และไม่ใครก็ใครคงจะกระโดดชกหน้ากันไปแล้วถ้าไม่มีกรรมการโผล่มาชะงักก่อน

"อ้าว! พี่ชอมบี้...ไอ้อาร์ม มาเข้ากันจิง..."

บุคคลที่สามผู้ซึ่งไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรเลยเดินหน้าระรื่นอันเป็นบุคลิกประจำตัวของเขาเข้ามาในโรงพยาบาล เสื่อกาวนขาวตัวตั้งบงบอกสถานะเอ็กซ์เทิร์น* ที่ดูเหมือนไม่ได้ผ่านการซักมาเป็นอาทิตย์แถมยังยับยู่ยี่ทำให้เขาดูราวกับเป็นหมอตี๋ที่เพิ่งถูกปลุกมาจากที่นอนยังงัยยังงั้น

"นายก็มาเข้านะพัตเตอร์..." หมอชอมบี้เอ่ยทักทายรุ่นน้องตัวเองเรียบๆ และถ้าผมไม่ได้คิดไปเองละก็ ผมรู้สึกว่่าน้ำเสียงที่เขาใช้คุยกับพี่พัตเตอร์มันดูเป็นมิตรกว่าตอนที่พูดกับผมเยอะ

"ฮ่าๆ ไม่เข้าเท่าพี่หรือครับ พอดีว่าเมื่อคืนผมมีเคสเลยเพิ่งออกเวรไปตอนตีห้า ฮ้าว~" คนเล่าพูดไปก็หัวไป "...จิบไปชั่วโงงเดียวก็ต้อมาราวนด์เข้าซะแล้ว..."

"เวิร์ด Med** งานเยอะละสิช่วงนี้"

"ลุดๆ อะพี่ คนไข้ล้นทะลัก ช่วงนี้ใช้หัดมันระบาค..." รุ่นพี่สองคนสนทนากันตามประสาหมอๆ และมันคงดีกว่านี้ถ้าพวกเขาจะไม่ลืมนว่ามีผมยืนหัวโດอยู่ี่อีกคน

"พยายามเข้าละ จะจบแล้ว...ยังงี้ก็ฝากเอ็กซ์เทิร์นปีนี้ช่วยดูน้องๆ ด้วยแล้วกัน"

"โอ้ย! ไม่ต้องห่วงเลยพี่ น้องปีสี่ปีนี่เก่งๆ เยอะ...ไอ้ที่ยืนเป็นหัวหลักหัวตออยู่ี่ก็ไ่ช่ยอย เเปอร์เซ็นต์คะแนน NL*** ตอนปีสามของมันติดท็อปเท็นของประเทศเลยนะ ไ้มยี้ไอ้อาร์ม...นี่แกเข้าไปนั่งกามั่วแล้วพลุกเปลววะ ฮ่าๆๆ"

* เอ็กซ์เทิร์น (Extern) นักศึกษาแพทย์ชั้นปีสุดท้าย (ปีหก)

** เวิร์ด Med คำเรียกย่อๆ ของ Medicine Ward หรือ เวิร์ดอายุรศาสตร์

*** National License การประเมินและรับรองความรู้ความสามารถในการประกอบวิชาชีพเวชกรรม

"..." ผมไม่ได้ตอบอะไร แต่ในใจกระโดดดีลังกาใส่เกลียวหน้าไปสองรอบครึ่ง ความยินดีที่ใครสักคนมองเห็นความเก่งในตัวเราช่างเป็นอะไรที่น่าภาคภูมิใจ แม้ว่าใครบางคนที่ว่าจะเป็นพี่พัตเตอร์...คุณหมอสติแตกกระจายที่สุดในปฐพีก็ตาม

"จั้นเหรอ ในเมื่อน้องๆ เก่งกันขนาดนี้ พี่เดนต์* อย่างผมก็ควรจะเข้มงวดขึ้นสินะ"

"โห พี่ชอมป์! นี่ยังไม่เข้มมม...อีกเหรอครับพี่ วอร์ดคล้ายๆ ปีนี่เรียก ราวน์ด์เข้าตอนหกโมงครึ่ง เริ่มทำแผลกันตั้งแต่ตีห้า แบบว่าทำสถิติความโหดไว้สูงมาก..."

วอร์ดคล้ายกรรมชิ้นชื่อเสียงเรื่องความหนักหนาสาหัสมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ว่าโรงเรียนแพทย์ภาครัฐหรือเอกชนสถาบันไหนมันก็เป็นไปตามนี้เสมอ ด้วยความที่ดวงของผมมันโชคดีเหนือใครๆ วอร์ดแรกที่ประเดิมเปิดซึ่งชีวิตนักศึกษาชั้นคลินิกของผมก็เลยหล่นตู้บมาอยู่วอร์ดนี้เป็นอันดับแรก และนั่นก็ทำให้ผมไม่ได้โคจรมาเจอหมอชอมป์และหมอพัตเตอร์ในฐานะพี่เดนต์ พี่เอ็กซ์เทิร์นที่บังเอิญถูกโยกย้ายมาอยู่ที่มราวนด์วอร์ดสายเดียวกัน

ความบรรลัยมันก็เลยเริ่มต้นจากตรงนี้...

ตามทฤษฎีความอาวุโสและหลักในการราวน์ด์วอร์ดของนักศึกษาแพทย์ ในแต่ละวันเราจะแบ่งกรุปกันเดินตรวจคนไข้ กรุปเล็กๆ นั้นประกอบไปด้วยรุ่นพี่เรสลิเดนต์หนึ่งถึงสองคนเดินนำขบวนฝูงลูกเปิดไป เรียกได้ว่าเป็นสุดยอดความยิ่งใหญ่ในกรุปนั้น ถัดมาคือเอ็กซ์เทิร์น...พี่ปีกที่มาช่วยดูรุ่นน้องปีสี่ที่มีอยู่ในทีมประมาณสี่ถึงห้าคนอีกที ดังนั้นความสัมพันธ์ของน้องปีสี่กับพี่เอ็กซ์เทิร์นจึงเป็นอะไรที่ตึงมากกว่าปีสี่กับพี่เดนต์ เห็นได้ชัดจากตัวอย่างของผม หมอชอมป์ และหมอพัตเตอร์

"หึๆ ผมพูดเล่นนะ ยังไงรุ่นพี่ก็มีหน้าที่ต้องช่วยน้องๆ อยู่แล้ว... พยายามเข้าแล้วกัน..."

"..."

"พยายามอย่าให้พลาด...ทั้งสองคน..." หมอชอมป์ทั้งทำยั่วไว้แบบนั้น

* เรสลิเดนต์ (Resident) หรือแพทย์ประจำบ้าน คือแพทย์ที่เรียนจบแล้ว และมาเรียนต่อเฉพาะทาง

สายตาคมกริบของเขากวาดมองทั้งผมและพีพัตเตอร์ก่อนที่จะเดินเข้าอาคารผู้ป่วยนอกของโรงพยาบาลไป และนั่นเป็นอะไรที่ทำให้ผมโล่งอก

"เฮ้อ~"

"เฮ้อๆ ถึงขั้นถอนหายใจเลยหรอวะ"

"แหงดีที่...นี่คือนะที่พีโผล่เข้ามาขวางได้ทันเวลา ไม่งั้นผมอาจจะชนหน้าเขาไปแล้ว"

"ฮ่าๆๆ" คนฟังหัวเราะรำกับคำพูดปนการบ่นของผม

"อย่าหัวเราะน่าพี มันเป็นเรื่องจริงนะ ผมไม่ได้รู้สึกไปเอง...หมอมขอมปีนั้นต้องเกลียดชังหน้าผมเป็นการส่วนตัวแน่..."

"แกก็อคติเกินไปน่าไอ้อาร์ม พีชอมปีแกเป็นคนดีนะเว้ย รุ่นน้องหลายคนก็ได้พีชอมปีช่วยสอนช่วยคูนั่นแหละถึงได้รอดมาได้ แกมคนไข้กี้ยังชอบพีแก่มากด้วย ก็เห็นมีแต่แกเนี่ยแหละที่มีปัญหากับเขา..." พีพัตเตอร์ร่ายยาว ใจความที่เอาแต่ยกยอคุณกรณีนั่นมันทำให้ผมถอนหายใจออกมาอีกรอบ

"ผมไม่ได้มีปัญหากับเขา เขาต่างหากที่อยากมีปัญหากับผม"

"ปัญหาอะไรวะ ไหนแกลลองยกตัวอย่างซิ..."

"ก็หลายเลยละ...ล่าสุดนี่ก็เรื่องเคสคนไข้ อยู่ๆ ก็สั่งเปลี่ยน Case Study ของผมเฉยเลย เพิ่งมาเปลี่ยนช่วงไม่กี่วันนี้ด้วย แล้วพีก็คิดดูอาทิตย์หน้าผมต้องสอบจบศัลย์ฯ แล้วนะ"

"อืม เข้าใจๆ แยกหน่อยละวะ ว่าแต่ทำไมอยู่ดีๆ ถึงต้องเปลี่ยนเคสละ พีเขาบอกเหตุผลแกมัย"

"ไม่บอกอะไรทั้งนั้นอะพี นี่มันเข้าข่ายใช้อำนาจที่เดินดีในทางที่ผิดซัดๆ บางทีผมก็แอบคิดนะว่าเขาอาจจะฉึกฉากที่ผมดังกว่าเลยหาเรื่องแกล้งซะ..." และแล้วความโมโหก็ทำให้ผมหลุดปากพูดพล่อยๆ ออกไป ยังดีที่อีกฝ่ายคือพีพัตเตอร์ คนที่ไม่ค่อยคิดอะไรมากมายนัก ไม่งั้นละก็ ชาวเกาหลีระหว่างสองหมอมคนดังประจำโรงพยาบาลได้กลายเป็นข่าวลือสะพัดให้สนุกปากแน่

"ไอ้อาร์ม...มีใครบ้างวะที่จะไม่ฉึกฉากแก เกิดมาหน้าตาดีไม่พอยังมี

พ่อเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นเจ้าของมหา'ลัย แถมเป็นคนใหญ่ คนโตในสังคมไฮโซอีก นี่แกไม่รู้สักอีกจกตัวเองมั่งหรือไง ฮะๆ"

"..." ผมยืนฟังเสียงหัวเราะของที่พัตเตอร์อย่างละเหยเยเสียใจ นี่ มนุษย์หมอที่หัวเราะได้ออลโทมคนนี่เขาจะรู้มัยว่าปมเด่นที่เขาเห็นว่าเป็น อะไรที่น่าอิจจก สำหรับผมมันช่างเป็นปมด้อยที่สร้างความกังขาในความ สามารถของผมจนเกิดความไม่มั่นใจในตัวเองไปแล้ว

"เออ! แล้วลวงวอร์ดคัลย์ฯ ไปแล้ว แกวนไปวอร์ดไหนต่อวะอาร์ม" พัทเตอร์เปลี่ยนประเด็นเมื่อเห็นว่าผมเงียบไป

"วอร์ดจิตเวชอะพี่"

"โอ้~ วอร์ดนี้ซิดไอน้อง รับรองแกได้มีชีวิตสุขสบายกว่าอยู่วอร์ดคัลย์ฯ แน่..."

อิม ผมก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นตามนั้น...

ชีวิตในวอร์ดคัลย์กรรมที่ผ่านมาเล่นเอาตาผมเป็นหมี่แพนด้าถาวรไป เลย การเปลี่ยนแปลงจากนักศึกษาแพทย์ปีสามขึ้นมาสู่ชั้นปีสี่ทำให้ตารางชีวิต ของผมเปลี่ยนไปแบบพลิกฝ่ามือ ความรับผิดชอบที่มากขึ้น ความเหนื่อย ที่ทวีคูณ การอยู่เวรจนถึงดึกดื่น...สิ่งเหล่านี้คือตัวบั่นทอนเวลลานอนอันมี ค่า แต่ทว่าเราก็ต้องผ่านมันไปได้ 'เก่งอย่างเดียวไม่พอต้องถึกและบึกบึน' นี่เป็นคำขวัญประจำอาชีพหมอที่ผมท่องในใจอยู่ทุกวัน

"แต่ก็แปลกนะ ทำไมผมได้ลงวอร์ดนี้ตั้งแต่ปีสี่เลยละ ปกติมันต้อง ลงแค่ Major Ward* ไม่ใช่เหรอ..."

"ก็อย่างนี้ละวะ เรามันเป็นเอกชนนี่ ผู้บริหารเขาอยากปรับเปลี่ยน อะไรมันก็ทำได้ แล้วโรงพยาบาลเราก็มีชื่อเสียงในเรื่องการรักษาทางจิต มากกว่าแขนงไหนๆ รายได้ของโรงพยาบาลส่วนใหญ่ก็มาจากวอร์ดนี้เกิน ครึ่ง แกก็ต้องรู้เรื่องพวกนี้ดีอยู่แล้วนี่ไออาร์ม ก็ผู้บริหารที่ว่านี่ก็พ่อแกเอง นี่หว่า..."

เออ! นี่ก็ตอกย้ำจริง

* Major Ward วอร์ดหลักที่นักศึกษาแพทย์ปีสี่จะต้องแบ่งกันเป็นกลุ่มๆ วนเรียนไปจนครบทุก วอร์ดตลอดหนึ่งปี มีสี่วอร์ด ได้แก่ อายุรศาสตร์ สูติรีเวชวิทยา ศัลยศาสตร์ และกุมารเวชศาสตร์

"ก็รู้ ผมก็แค่แปลกใจ แต่บ่นไปก็เท่านั้น...เขาจัดมาให้เรียนอะไรก็
ต้องเรียนตามนั้นอยู่ดี"

"ไม่ต้องห่วงหรอกน่า รับรองว่าภายในปีสี่กับปีห้าแก็ด้วนครบทุก
แผนกแน่นอน เก็บไม้ครบทุกวอร์ดแก็ก็เป็นเอ็กซ์เทิร์นไม่ได้..."

"..."

"แล้วก็...มีอีกอย่างแก็แควรรู้ไว้... อยู่ๆ หมอประหลาดคนนี้ก็เดิน
เข้ามาใกล้ผม แถมยังมองซ้ายมองขวา ทำท่ามีพิรุณสุดขีด พี่พีตเตอร์ลด์
ระดับเสียงพูดของตัวเองลงเท่าตัวจนผมเริ่มมีอาการมึนงงอยากรู้ อยากเห็นตาม
ไปด้วย

"อะไรอะพี่"

"ก็...ของดีประจำวอร์ดจิตฯ ึง..."

"ของดี?"

"ใช่! ของดี...อยู่มาหกปีแล้ว แถอย่าลืมหาเวลาไปเจอให้ได้ละ"

อะไรของพี่เขาอะ! ยิ่งฟังผมก็ยิ่งงง ยิ่งเห็นสีหน้ามีเลศนัยแปลกๆ
ของคนข้างตัวผมก็ยิ่งไม่เข้าใจ

"แล้วมันคืออะไรละ ของดีที่ว่่านั้น..."

"เดี๋ยวกก็รู้เองละน่า แบบว่า...ถ้าแก็ไม่โดนเล่นงานใส่ก็ถือเป็น
บุญกุศลที่สุดในชีวิต..."

ก็เพราะว่าพูดแบบนี้แหละต่อมอยากรู้มันเลยยิ่งทำงานหนัก ผมเหล่
มองคนตรงหน้าอย่างไม่ค่อยวางใจ คำว่า 'โดนเล่นงาน' เป็นอะไรที่ทำให้
ผมคิดไปในทางโลกสวยไม่ได้เลยจริงๆ และตอนนี้ผมก็กำลังคิดไปถึงอะไร
บางอย่างแล้วด้วย

"พี่กำลังจะหมายถึง...เรื่อง...อย่างว่าหรือเปล่า"

"อย่างว่า? ว่าอะไรอะ!"

"ก็เรื่องยอดฮิตในโรงพยาบาลงึเลา"

"อ้อ! เรื่องหมอไปจับพยาบาลอะเธอ"

"ผมหมายถึงเรื่องผีหลอกวิญญาณหลอนอะไรแบบนี้ต่างหาก..."

"ฮ่าๆๆ" พี่พีตเตอร์หัวเราะแบบไม่แคร์สื่อ บางทีการเรียนที่หนักหน่วง

อาจจะมีผลโดยตรงกับอารมณ์ขันของพีแก็ก็เป็นได้ คนบ้าอะไรใช้งานต่อมหัวเราะได้สิ้นเปลืองสุดพลัง "ไอ้อาร์ม! นี่แกอย่าบอกนะว่า...แกเป็นโรคกลัวผีขึ้นสมอง?"

"กลัวเกลอะไรละ 'ไร้สาระน่า' ผมตอบไปยังงั้น แต่ลึๆ ก็แอบหัวนั้น..."

"เรียนหมอตัดันกลัวผี แกนี่มันสุดยอดเลยจริงๆ ฮ่าๆ แต่พีก็ไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นหรอกวะ...ของดีที่ว่าแลกค่าง่านั้นเยอะ"

"สรุปแล้วพีจะบอกได้หรือยังว่ามันคืออะไร...คน? สัตว์? หรือสิ่งของ?"

"ฮ่าา...โทษทีวะไอ้น้อง ของแบบนี้บอกกันไต่ๆ มันจะไปสนุกอะไร" เข้าข่ายพฤติกรรมทำให้อยากแล้วจากไปว่างั้น... "แต่เห็นแกที่แกทำหน้าตาอยากรู้ขนาดนี้ จะบอกคำไปอีกสักอย่างให้ฟังก็ได้ เผื่อแกจะสนใจหนักกว่าเดิม..."

"..."

"ของดีเวิร์ดจิตฯ ทำให้ศัตรูคู่อาฆาตของแกยอมยกธงขาวมาแล้วนะเว้ย ไม่ใช่ธรรมดา"

"ศัตรูคู่อาฆาต? นี่พีหมายถึง..."

"ก็คนที่ยื่นเขม่นกับแกอยู่เมื่อกี้ไง" ความน่าสนใจมันอยู่ตรงนี้...

ชื่อของใครบางคนที่ผมเกลียดชังหน้าผุดขึ้นมาเป็นประเด็นอีกครั้ง และดูเหมือนว่าครั้งนี้มันจะเป็นอะไรที่ละเอียดไม่ได้เสียด้วย ฮีๆ

"หมอมขอมป์เนี่ยนะ ก็ไหนใครๆ พุดกันว่าเขาไม่เคยพลาดใจละ แถมเมื่อกี้ก็เพิ่งจะชมขวัญพวกเราไปหมาดๆ"

"เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอดเลยละไอ้อาร์ม มีคนรู้เรื่องนี้ไม่กี่คนหรอก ดูเหมือนว่าเคสนี้จะเป็นเคสเดียวที่พีแก็ยอมแพ้แล้วส่งต่อให้พีหมอดคนอื่นแทน แต่เรื่องนี้มันก็ผ่านมาหลายปีแล้วเหมือนกัน..."

"..."

"ขนาดหมอซีแก่งจนใครๆ ยกให้เป็นมือหนึ่งของรุ่นยังต้องขอบายเลย นี่ถ้ามีใครสักคนทำเคสนี้สำเร็จนะ ฮ่าๆ พีหมอมป์ก็พีหมอมป์เหอะวะ ได้หน้าแหก เสียหน้าถล่มทลาย"

ไฟในหัวผมกะพริบถี่เลยคราวนี้ เมื่อมีคนมาชี้ช่องทางการล้างแค้นให้ ก็ไม่ต่างอะไรกับชี้โพรงให้กระรอก แม้จะยังไม่รู้ว่า 'ของดี' ของวอร์ดจิตเวช ที่พีพัตเตอร์บรรยายสรรพคุณมานั้นคือสิ่งมีชีวิตแบบไหน แต่สิ่งที่ผมมั่นใจ คือต้องเป็นคน! คนใช้ในวอร์ดจิตเวชคนใดคนหนึ่งแน่นอน

น่าสนใจ...น่าสนใจจริงๆ

มันจะเป็นยังไงกันนะ...ถ้าเกิดว่าผมจะทำในสิ่งที่หมอมอบป้าทำไม่ สำเร็จ หึๆ

"พีพัตเตอร์! บอกมาเร็วๆ เลยเหอะ ไอ้ที่เรากำลังพูดถึงกันอยู่นี้... เพศไหน อายุเท่าไร อាកการเป็นยังไง..."

"ยิ่งคำถามรัวขนาดนี้ สนใจละสิ ฮ่าๆ" พีพัตเตอร์หัวเราะร่าแล้ว ทำท่ายกไหล่ใส่ผมแบบกวนประสาท หมอประหลาดคนนั้นยกแขนข้างขวา ที่ใส่นาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูก่อนจะทำสีหน้าแตกตื่น "Shit! เจ็ดโมง! ไม่ทัน แล้วไอ้อาร์ม...ทุกคำถามที่แกว่มาไปตามหาคำตอบเอาเองที่วอร์ดจิตเวช ก็แล้วกัน"

"อ้าว พี! วอร์ดทั้งวอร์ดตั้งกว้าง ผมจะไปหาเจอได้ไงเล่า"

"ไม่ยากหรอกน่า รับรองว่าแกก้าวเข้าไปในวอร์ดไม่กี่ก้าวเป็นได้เจอ แน่ ฮะๆ โชคดีไอ้ห้อง~"

แล้วเขาก็จากไปโดยทิ้งปริศนาไว้ในหัวผมเต็มไปหมด...

หมอพัตเตอร์เดินลึ่วๆ เข้าตึกไปราวกับลมพัด ท่าที่รีบร้อนสุดชีวิต นั้นทำเอาผมต้องรีบกลืนเสียงเรียกร้องให้เขากลับมาลงคอตัวเองไป เพราะผมเองก็เข้าใจว่าวิถีแห่งหมอมันก็แบบนี้...มีใครบ้างที่ไม่รีบร้อนในตอนเช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อใกล้จะถึงเวลาเรียกรวมทีมราวน์ดวอร์ด

อ้าว...เฮ้ย!

ผมเองก็ต้องไปราวน์ดเหมือนกันนี่หว่า!

สองขาของผมรีบเดินเข้าตึกตามบุคคลากรหมอมคนอื่น ๆ ไปอย่าง เร่งรีบ แม้ว่าในหัวจะเต็มไปด้วยเรื่องที่พีพัตเตอร์เอามาฝังใส่เต็มพื้นที่ไป แล้วก็ตาม แต่หน้าที่นี้หน้าที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด ขอไปร่วมเดินในขบวน ลูกเปิดตรวจคนไข้ก่อนก็แล้วกัน

Lady First

ของดีแห่งวรรตจิตเวชอะไรนั่น...
ยังไงผมก็ต้องตามหาให้เจอจนได้!

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

20